

Грос-Пітон
Скеля Суфрієр
29 березня 2007 року

Джуліан Кріст піднявся на Грос-Пітон на південному заході Сент-Люсії майже за тридцять хвилин. Сходження на Пітон полюблили туристи, і він зі своєю групою пройшов цей маршрут напередодні. Однак цього вечора Джуліан піднявся лише на скелю Суфрієр. Це місце він знайшов учора й вирішив, що воно ідеально підходить для споглядання заходу сонця. Сходження на скелю вимагало трохи більше, ніж просто йти стежкою, що звивалася біля підніжжя. Найважча частина – крутий підйом майже п'ятдесятьма сходинками, що їх із кругляків і бамбука побудували місцеві для переходу через глибоку вузьку ущелину.

Оскільки підйом був єдиною серйозною перешкодою на шляху до скелі Суфрієр, решта подорожі скидалася на спокійний вальс брудною стежкою. Іноді проглядали проблiski Карибського моря і Джелюзі Плантейшн. Сходження було мальовничим, проте аж біля розчищеної прогалини Джуліан зрозумів, що для свого плану обрав бездоганне місце. Він скинув наплічник і розстелив на гладенькому граніті ковдру. Перед ним розкинувся незайманий вид на затоку Пітонс. Десь за сорок хвилин сонце з безхмарного синього неба зайде за обрій.

Джуліан зиркнув на годинник. Для успіху слід усе ідеально підготувати. Станом на сьогодні Джуліан майже все зруйнував. Несправедливо звинувачував її – а поза тим, це саме він приховував дещо. Але цього вечора вони помиряться. Він дістав з наплічника два келихи й відкрив пляшку шампанського «Вдова Кліко». Корок дугою злетів у повітря і зник за скелею. Джуліан спостерігав за польотом корка, а всередині все переверталось.

Удвадцятьє з початку сходження на Грос-Пітон, він перевірів вміст кишені, аби впевнитися, що нічого не загубив.

Підготувавшись, Джуліан стояв біля ковдри й милувався сонцем, що сідало за обрій. Затокою плів яскравий вітрильник, і бриз підганяв його. Праворуч унизу виднілися «Цукровий берег» і купка людей, які зібралися подивитись на захід сонця. Він не бачив красивішого місця на землі, аніж це.

За спиною хруснуло, і Джуліан здивувався: як це вона так непомітно піднялася на скелю. Перш ніж ця думка спонукала його повернутися, він відчув удар. Його тіло здригнулося, і від шоку час уповільнився, а рухи стали пригальмованими, так наче пливеш в олії. Лише кров, що просочувалася крізь волосся на голові, повернула його до реальності. Джуліан торкнувся потилиці, спробував випростати руку і впав на коліна. Стоячи навколішках, він бачив, як кров стікає на гранітну скелю, коли він нахилиється: наче художник розбризкує фарбу на полотні. Сонце освітило його руку, пальці засяяли, наче червоні зубці, і, здавалося, належали комусь іншому.

Джуліан підвівся і, хитаючись, двічі ступнув назад і один раз убік, намагаючись обернутися. Сильний удар – ногою в спину – скрутив йому карк, і Джуліан впав зі скелі. Він відчув, як у животі все перевертається, як тоді, коли спостерігав за польотом корка від шампанського. Усе, що він побачив, це розмиту гору й пишну зелень, а через три секунди океан, який поглинув його.

Вище, на скелі Суфрієр, сонце над вечірнім пругом осяяло пролиту кров і на граніті з'явилася тінь від пляшки шампанського й двох келихів. Вони витягнулися на повну, три неживі предмети, вбираючи в себе усю темряву від тіні на яскравому сонці, доки за годину не зблякли, а далі розчинилися й зникли зовсім.

*Зал судового засідання
Високий суд Сент-Люсії
Дев'ять місяців по тому*

Репортерка каналу NBC стояла перед камерою з мікрофоном у руці на тлі Високого суду Сент-Люсії. Оператор почав рахувати: «Три, два, один», – і подав знак.

– Нам щойно повідомили, що повернулися присяжні в справі Грейс Сіболд. Дев'ять довгих місяців родина Джуліана Кріста, вбитого у Сент-Люсії в березні, шукала справедливості. Студента четвертого курсу Нью-Йоркського медичного коледжу було знайдено мертвим вранці тридцятого березня. Його винесло хвилями на популярний «Цукровий берег», куди він з однокурсниками приїхав відпочити на весняних канікулах і відсвяткувати весілля друга. Спершу вважалося, що він випадково впав з однієї зі скель Пітонів, але детективи швидко запідозрили вбивство. За два дні з початку розслідування однокурсницю й дівчину Кріста, Грейс Сіболд, було заарештовано за підозрою у вбивстві. У Високому суді Сент-Люсії йшов напружений, а інколи й запеклий процес. Сьогодні долю Грейс Сіболд вирішать дванадцять присяжних.

Репортерка приклала палець до вуха.

– Як я вже сказала, повернулися присяжні. Ми зайдемо всередину, аби ви почули вирок.

Знімальна група зайшла до судової зали, переповненої глядачами, які вишикувалися вздовж лав, наче під час недільної церковної служби. Репортери й оператори із CNN, BBC і FOX News юрмилися біля задньої стіни. Присяжні розсілися, і зала наповнилася мовчазною тривоگوю, серед якої час від часу чулося клацання об'єктивів: фотографи намагалися зняти кожний жест і вираз обличчя. Тишу раптом розчахнули двері, і констебль завів Грейс Сіболд до зали. Преса оскаженіло завертілася:

усі хотіли зробити найкращий знімок загадкової дівчини, за описами журналістів блискучої лікарки в майбутньому й безжальної вбивці в одній постаті.

Констебль підвів Грейс до її адвоката, який сидів за столом перед суддею. Захисник підвівся й зашепотів Грейс на вухо. Вона ледь помітно кивнула. Суддя закликав залу до порядку, тричі гучно стукнувши молотком.

– Високий суд Сент-Люсії, Південний округ, справа Сент-Люсії проти Грейс Сіболд, – він подивився на присяжних. – Старшино, чи дійшли ви одностайного рішення у цій справі?

– Так, ваша честь, – відповів чоловік середнього віку, тримаючи тонку папку.

Констебль забрав папку в старшини присяжних і передав судді. Той поклав її перед собою. Далі відкрив і мовчки прочитав вирок; його обличчя залишалося незворушним. Потім суддя подивився в натовп.

– Прошу всіх присутніх тут цього ранку поважати Високий суд і утриматися від емоційних реакцій після винесення вироку. Окрім того, я звертаюся до ЗМІ й прошу залишатися в прес-зоні та не перетинати огорожу.

Суддя глянув на вирок, зробив паузу й подивився на Грейс Сіболд.

– Міс Сіболд, підведіться, будь ласка.

Грейс встала. У лункій тиші її стілець пронизливо скрипнув по плитці підлоги.

– У справі Сент-Люсії проти Грейс Сіболд, – промовив суддя, – за звинуваченням в умисному вбивстві, суд присяжних визнає підсудну... винною.

Залою прокотився шум оплесків родини Джуліана Кріста й вигуків підтримки батькам Грейс Сіболд, які сопіли й плакали.

– Грейс Сіболд, за наказом Високого суду вас визнано винною в умисному вбивстві й буде відправлено до виправної установи Борделе до призначення покарання. Міс Сіболд, чи повністю ви розумієте звинувачення, висунуте проти вас, та можливе покарання за скоєне?

Ґрейс пробурмотіла ледь чутне «так».

– Ви маєте право звернутися до суду присяжних.

Ґрейс похитала головою й знову пробурмотіла. «Ні».

Суддя тричі грюкнув, коли адвокат Ґрейс Сіболд спробував підтримати її. Тіло Ґрейс обм'якло, і вона всією вагою навалилася на адвоката, тож він переклав її на той-таки дерев'яний стілець, що до цього порушив тишу судової зали. Констебль швидко підійшов до Ґрейс й узяв її під руки, щоб відвести за ґрати.

Хоч суддя не припиняв стукати молотком, репортери викрикували питання вслід Ґрейс, яку виводили із зали суду.

– Ґрейс, ви дійсно зробили це?

– Ви винні?

– Чи оскаржуватимете ви це рішення, Ґрейс?

– Чи жалкуєте ви про скоєне?

– Ви хочете сказати щось родині Джуліана?

Один особливо впертий проліз до огорожі, перехилився через перила з червоного дерева, щоб якомога ближче бути до дверей, до яких констебль вів Ґрейс.

– Ґрейс! – наполегливо вигукнув він, привернувши її увагу. Дівчина подивилася на нього. Коли їхні очі зустрілися, репортер перехилив мікрофон через огорожу, зменшуючи відстань до неімовірних тридцяти сантиметрів.

– Чому ви вбили Джуліана?

У відповідь на пряме запитання репортера Ґрейс лише кліпнула. Констебль відштовхнув мікрофон убік і провів дівчину крізь двері, лишаючи позаду репортерів, що кричали й клацали камерами.

РОЗДІЛ 3

— Звідки така цікавість, міс Раян? — запитав інспектор Клод Пірр.

Пірр був високим худорлявим чоловіком, коротко стриженим настільки, що просвічував череп. Він керував відділом розслідувань у поліції Сент-Люсії вже двадцять років. Корінний житель, що народився і виріс тут, він став продуктом острова і шкільної системи, прикладом того, що тяжка праця й наполегливість можуть привести на верхівку кар'єрної драбини. Усе на цьому маленькому острові було таким самим, як у будь-якому великому місті США. Сідні вже опрацювала інформацію про інспектора Пірра і знала, що він страшенно пишається батьківщиною і власною роллю в її житті.

— Я знімаю документальний фільм про Джуліана Кріста і шукаю когось обізнаного в цій справі. Когось, хто міг би відкрити подробиці цієї історії.

— Яка мета цього фільму?

— Розповісти правду про те, що сталося з Джуліаном. Фільм вийде в Штатах. Я приїхала до Сент-Люсії, щоб зібрати факти й деталі справи та відзняти трохи матеріалу. Студія виділила мені скромний бюджет, щоб привезти знімальну групу сюди й подивитися, чи достатньо цього для зйомок.

— Достатньо чого, міс Раян? Справу Джуліана Кріста закрито багато років тому. Правду вже сказано.

— Достатньо інтриги, — відповіла Сідні.

Інспектор Пірр усміхнувся.

— Не впевнений, що трагічну смерть молодого чоловіка можу назвати «інтригою». Припускаю, що ви радше шукаєте щось *бентежне*.

Сідні шукала значно більше, ніж бентежну історію. Вона шукала білі плями в справі. Те, що інспектор Пірр і його колеги

могли випустити. Підказки, які могли підтвердити історію, котру вона читала в сотнях листів від Грейс Сіболд, надісланих їй протягом останніх двох років. Жінка стверджувала, що невинна, і наводила чимало прикладів того, яким чином справу сфальсифікували. Отже, чи шукала вона бентежну історію? Сідні безперечно знала, що такі історії добре продаються, але насправді все, що їй було потрібно, – це показати керівництву матеріал, який переконав би їх у тому, що сталася жаклива несправедливість.

Сідні дали завдання зняти пілотну серію запропонованого нею документального фільму про Грейс Сіболд. Переглянувши, компанія вирішить, чи запускати проєкт влітку. Цей фільм – за умови, що все вийде, – буде четвертою документалкою Сідні. Перші дві транслювалися онлайн лише для підписників, а третя була додатком до інформаційної програми «Події», що виходила у прайм-таймі. Вона зробила все сама: знімала, писала сценарій, продюсувала годинний випуск – лише щоб грати другорядну роль поряд із Люком Баррінгтоном – обличчям компанії, програми з яким мали високі рейтинги. Він наполіг, аби записали додатковий випуск, і зрештою подяки посипалися йому. Утім, компанії сподобалася робота Сідні й з нею уклали угоду про наступний проєкт. Вона обрала байопік, у якому широко висвітлювалося життя Грейс Сіболд разом з історією кохання до Джуліана Кріста, засудження Грейс за його вбивство й ті десять років, які дівчина провела у в'язниці Сент-Люсії, наполягаючи, що не винна в тому жакливому злочині. Але щоб роботі дали зелене світло, Сідні потребувала доказів того, що в справі Грейс Сіболд винесено неправильне рішення. Доказів, що уряд Сент-Люсії повісив на неї злочин, якого вона не скоювала; що десять років тому зроблено припущення й помилки, які вартували невинній жінці свободи.

Сідні не обговорюватиме це з відповідальним за вирок Грейс Сіболд. Аби приховати свої справжні мотиви від Клода Пірра, вона зосередить питання на Джуліанові Крісту.

— Інспекторе, бентежить ця історія чи ні, я шукаю факти, — зрештою відповіла Сідні. — Минуло десять років, відколи вбили цього юнака. Прикро, але Америка забула про нього.

Ця заява значною мірою була правдива. Америка дійсно забула про Джуліана Кріста, але не про його смерть. Американці пам'ятають лише те, що в Сент-Люсії було вбито студента-медика, а за вбивство засудили його дівчину. Джуліан був лише приміткою в історії Грейс Сіболд. За останні десять років її ім'я потрапило в усі заголовки. Її апеляції й крики про несправедливість мали резонанс. Америка знала її як дівчину, що застрягла в чужій країні, звинувачену в убивстві, якого, як вона наполягає, не скоювала.

Ув'язнена, яка заявляє про власну невинність, не була чимсь новим. Багато засуджених ініціюють апеляційні процеси. Але геть небагатьом вдається говорити. Ті, хто стежить за новинами про безвинно засуджених, добре знають Грейс Сіболд. Дійсно створили кілька вебсайтів, аби довести її невинність. Для захисту Грейс і боротьби збиралися пожертви. На неї, на її щастя, звернув увагу проект «Невинність» — група спостерігачів, що працює над скасуванням вироків тих людей, які, на їхню думку, були незаконно звинувачені й помилково засуджені. Кілька років тому ця група взяла Грейс Сіболд під своє крило й неодноразово різко виступала проти судової системи Сент-Люсії, яку звинувачувала у використанні протизаконних методів допиту й фальшивих свідчень від експертів-свідків задля винесення вироку. На думку учасників проекту «Невинність», уряд Сент-Люсії прагнув швидко вирішити ситуацію зі смертю Джуліана Кріста, аби не сталося спаду туризму. Але попри жорсткі виступи, усі попередні спроби звільнити Грейс провалилися.

— Що ж, — сказав інспектор, — про містера Кріста не забув ані я, ані Сент-Люсія. Проте я добре знаю американську одержимість кримінальними документальними фільмами. Багато їх бачив. Поліцію і сторону обвинувачення зазвичай не представляють у вигідному світлі, а радше виставляють безвідповідальними в пошуку правосуддя.